

jako exekuční titul výtah z likvidačního protokolu, vyhotovený konkursním komisařem. Exekuci na základě této listiny nepovoluje podle posledního odstavce § 2 ex. ř. (čl. LX z r. 1881) ve znění čl. VII prvý odstavec čis. 1 zák. čis. 130/1930 sb. z. a n. soud, který ji vydal, nýbrž okresní soud, kterému náleží exekuci vykonati (exekuční soud). Podle čl. VI. § 47 zák. čis. 23 z r. 1928 sb. z. a n. se také v oblasti slovenského práva pohledávky z vkladních knížek zabavují zabavením vkladní knížky podle předpisů o zabavení hmotných věcí movitých. Poněvadž vkladní knížka jest v obvodu okresního soudu v Prešově, náleží tomuto vykonati exekuci (§ 18 ex. zák.) a proto jest on také příslušný, tuto exekuci povolit.

Čís. 10795.

Rozhraničení mezi koupí a smlouvou o dílo nemělo býti ponecháno jen okolnosti, kdo dodá látku, nýbrž přenecháno vědě a praksi. Smlouva kupní jest tu, jde-li o přenechání určité věci za pevnou cenu, smlouva o dílo, jde-li o zhotovení díla osobně nebo za osobní zodpovědnosti. V onom případě jest podle úmyslu stran hlavní věcí získání věci obecné hodnoty, třebaš byly vymíněny určité její vlastnosti, v tomto případě jest hlavní způsob provedení podle individuální potřeby. V onom případě jest výsledkem a předmětem plnění výrobek obecné směnné hodnoty, v tomto případě výrobek podle individuální potřeby, při čemž se neklade tolik váhy na obecnou směnnou hodnotu. Pro rozhraničení obou druhů smluv nezáleží na tom, zda předmětem dodávky jsou věci zastupitelné. Objednávka plakátů pro individuální potřeby podniku jest smlouvou o dílo.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 149/31.)

Žalovaná firma objednala od žalující firmy reklamní plakáty. Ježto žalovaná odepřela placení, žalovala ji žalobkyně o zaplacení smluvené úplaty. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, vzav za zjištěno, že žalující strana ve smyslu čl. 354 obch. zák. vykonala volbu, žádajíc splnění smlouvy, žalovaná odepřela placení a žalující jest ochotna, jakmile obdrží příkaz žalované firmy k tisku plakátů, tyto vytištěné dle objednávky žalované strany dodati. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Odůvodněné jest odvolání, pokud uplatňuje nesprávné právní posouzení věci a z toho vyplývající vadnost řízení. Napadený rozsudek pohlíží na smlouvu, o níž tu jde, jako na smlouvu dodací podle čl. 338 obch. zák. a používá na ni podle téhož zákonného předpisu ustanovení obch. zák. o koupí, zejména ustanovení čl. 354. Smlouva podle čl. 338 obch. zák. jest tu, jsou-li předmětem dodávky věci zastupitelné. Za ně nelze považovati plakáty, o něž tu jde. Neboť, jak vysvítá z povahy věci, nebyly určeny jen podle určitých druhových značek, nýbrž měly míti určité individuální vlastnosti, byly určeny pro žalovanou stranu jako reklama pro

slad jí vyráběný. Podle toho neměly obecnou hodnotu směnnou, nýbrž měly cenu jen pro objednatele. Tyto vlastnosti věci, jež měla býti po předchozím zhotovení žalující stranou dodána, zbavují smlouvu povahy koupě. Zboží, jež mělo býti žalující stranou podle příkazu žalované strany zhotoveno a dodáno, bylo již předem individualisováno, požadovaná práce měla býti konána pro objednatele žalovanou stranou, výsledkem právě této určité práce mělo býti zboží, jež bylo objednáno a jež mělo býti dodáno. Smlouva, o níž tu jde, není tedy koupí, nýbrž smlouvou o dílo. Tomu neodporuje ustanovení § 1166 obč. zák., neboť praví, že jen v pochybnosti jest hleděti na smlouvu jako na smlouvu kupní, má-li ten, kdo převzal zhotovení věci, dodati k tomu materiál. Zákon vyslovuje tu domněnku, která má platiti jen »v pochybnostech«. Pochybnosti tu není, vzhledem k vlastnosti objednané věci. Smlouva o dílo jest tu vždy, když, jako v souzeném případě, objednatel určil plán a způsob zhotovení věci, i když podnikatel dodal k dílu materiál. Ježto tedy smlouvu jest posuzovati jako smlouvu o dílo, jest použití ustanovení § 1168 obč. zák. Již v řízení před prvním soudem udala žalovaná strana, že následkem toho, že práce nebyla vykonána, žalující straně ušel jen 10% ní zisk, ona ušetřila 90% zažalovaného peníze nebo jiným zužitkováním tento peníz vydělala neb úmyslně opomenula vydělati, a o tomto tvrzení nabídla důkaz znalci. Následkem shora prokázaného nesprávného právního posouzení první stolice tento přednes žalované strany, o němž důkaz nabídla, vůbec nevyšetřovala. Je tu tedy vadnost řízení ve smyslu § 496 odst. 1 čís. 3 c. ř. s., jež odůvodňuje zrušení rozsudku prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka uplatňuje nesprávné právní posouzení v podstatě proto, že odvolací soud pokládá spornou smlouvu o dodání 3000 reklamních plakátů pro slad za smlouvu o dílo a nikoli za smlouvu kupní (dodávací). Podle § 1166 obč. zák. jest smlouvu o vyhotovení věci pokládati v p o c h y b n o s t i za kupní, dodá-li zhotovitel látku, dodá-li ji objednatel za smlouvu o dílo. Tímto ustanovením zákona nebylo stanoveno, že dodání látky je vždy rozhodující pro ráz smlouvy. Má tomu tak býti jen v pochybnostech. Rozhraničení mezi koupí a smlouvou o dílo nemělo býti ponecháno jen okolnosti, kdo dodá látku, nýbrž přenecháno vědě a praksi. (Srov. Zpráva justiční komise str. 240.) Smlouva kupní jest tu, jde-li o přenechání určité věci za pevnou cenu (§ 1053 obč. zák.), smlouva o dílo, jde-li o zhotovení díla osobně nebo za osobní zodpovědnosti. Je tedy podstatné, zda záleží na způsobu a na provedení práce. V onom případě je podle úmyslu stran hlavní věci získání věci obecné hodnoty, třeba byly vymíněny určité její vlastnosti, zde však se nepracuje předem pro zvláštní potřebu určitého objednatele. V tomto případě je hlavní způsob provedení podle individuální potřeby. V onom případě je výsledkem a předmětem plnění výrobek obecné směnné hodnoty, v tomto případě výrobek podle individuální potřeby,

při čemž se neklade tolik váhy na obecnou směnnou hodnotu. Objednávka plakátů pro individuální potřeby podniku je tedy podle toho smlouvou o dílo, protože nejde o výrobek všeobecné směnné hodnoty, nýbrž o výrobek podle individuální potřeby objednatelovy a záleží na způsobu provedení, zejména na textu plakátů. Pro rozhraničení obojího druhu smluv nezáleží na tom, zda předmětem dodávky jsou věci zastupitelné. (Srov. čl. 338, 271 a 301 obch. zák.) Takovými věcmi jsou totiž, které se obvykle určují podle váhy, počtu a míry, u nichž tedy nezáleží na individualitě uvnitř druhu. I kdyby se považovaly plakáty objednané za takové, že jeden může zastupovat druhý, nemění to nic na rázu smlouvy, kterou byly objednány. Rovněž na tom nezáleží, zda zhotovitel vyvine individuální činnost k výrobě, zda použije strojů nebo pomocníků, to je možné při předmětech obojího druhu smluv. Již z uvedených důvodů není řízení vadné proto, že o bezvýznamné vlastnosti plakátů jako věcí zastupitelných nebyly provedeny důkazy dotazem u odborových firem a znalci. Ostatně jde o otázku právní, o níž nelze připouštět důkazy a také důkaz dotazováním u odborných firem nebyl ani v první stolici vůbec nabízen. Ježto při smlouvě o dílo, když sejde z objednávky, si výrobce musí odpočísti, co ušetřil následkem nevykonání práce a žalovaná vznesla námitku, že žalující firma ušetřila 90% celé ceny a nabídla o tom důkaz znalci, odvolací soud právem shledal řízení první stolice neúplným, protože tento důkaz znalci nebyl připuštěn.

Čís. 10796.

Tvrzení povinného v rekursu proti povolení exekuce, že o jeho jmění bylo zahájeno vyrovnání, není novotou.

Soud povolující exekuci nemůže vyšetřovati ve vyrovnacích spisech, zda vymáhaná pohledávka podléhá vyrovnání. Neplyne-li z návrhu na povolení exekuce ani z jeho dokladů, že vymáhaný nedoplatek pojistných dávek z nemocenského pojištění pochází z doby, uvedené v § 23 čís. 1 vyr. ř., jest návrh na povolení exekuce zamítnouti.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 178/31.)

K návrhu okresní nemocenské pojišťovny povolil soud první stolice exekuci k vydobytí dlužných příspěvků. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: K exekučnímu návrhu připojený exekuční titul: platební výměr vymáhající věřitelky, nelze pokládati za dostatečný exekuční titul vzhledem k vyrovnacímu řízení, zahájenému dne 6. května 1930 o jmění dlužníka a vzhledem k předpisům § 10 (2), § 23 čís. 1 vyr. řádu. Ježto příspěvky k sociálnímu pojištění, o jejich vydobytí tu jde, požívají ve vyrovnacím řízení přednostního práva jen, byly-li splatné za vyrovnacího řízení nebo ne dříve než tři roky před jeho zahájením, není z platebního výměru zřejmo, až do jaké výše požívají tohoto přednostního práva příspěvky likvidované do 2. února 1930 bez udání počáteční lhůty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.